

седѣше; изпълзяваше отъ легеня и изливаше водата.

Най-сетне, по съвета на Ивана, турихъ я въ една каца съ вода, въ която поставихъ и единъ камъкъ, за да има, де да излиза на сушина. Следъ това азъ рѣдко я посещавахъ, но за това пъкъ всѣкой день ходѣхъ въ гължбарника да гледамъ яйцата.

Следъ две недѣли, ако не се лъжа, видѣхъ, че гнѣздото е праздно и яйцата се търкаляха по пода. Най-напредъ страшно ме догнѣвя на неблагоприятния гължбъ, но като прегледахъ по-внимателно яйцата, разбрахъ, че сж вече запъртъци.

Ядосахъ се и казахъ това на Ивана.

— Защо не ми обади по-рано? — сгълча ме той. Нима костенуркитѣ сж птици, за да мжтятъ яйцата си? Тѣ ги заравятъ въ земята! Преди години, когато пазѣхъ градината на съседа ви, видѣхъ, какъ тѣ си снасятъ яйцата. Презъ една хубава майска нощъ лежахъ край блатото. Чувамъ нѣщо да шумоли. Като се огледахъ наоколо, видѣхъ една костенурка че излѣзе отъ блатото. Тука на брѣга тя изкопа съ заднитѣ си крака дупка, дълбока около 15 сантиметра, въ която снесе около десетъ яйца и ги зарови съ прѣстъ, която затѣпка добре. Следъ това пакъ си отиде въ блатото. Мисля си: утре ще ги разкопая, а сега ще спя. На сутринята търся мѣстото. Бе тука бѣше, бе тамъ бѣше, не можахъ да го намѣря.

После си отвлѣкохъ вниманието въ работа и съвсемъ забравихъ за тѣзи яйца. Около св. Богородица (28 августъ) взеха да се срѣщатъ по брѣга на блатото малки костенурчета.

Тѣ бѣха хубавички, чистички — да е драго на